

MCC-missie Manilla, Filipijnen

23 oktober - 30 oktober 2014

*If we hold on together
I know our dreams will never die
Dreams see us through to forever
Where clouds roll by
For you and I*

*When we are out there in the dark
We'll dream about the sun
In the dark we'll feel the light
Warm our hearts, everyone*

~Eunice als Diana Ross, 28 oktober 2014~

Donderdag 23 oktober:

Deze dag gaat voor het merendeel van de teamleden het avontuur beginnen, op Roelof na die een dagje extra heeft uitgetrokken voor de medicijn-supply. Ewout, Nalini, Mahsa, Yvonne, Mahasti en Anita zitten in hetzelfde vliegtuig. Anita wordt uit de lijn gevist omdat ze het meetlint op het laatste moment in de handbagage gestopt heeft en volgens de beveiliging daar een stewardess of een piloot mee zou kunnen wurgen. Het zal Anita nog even dwars zitten... Iedereen wordt bij het vliegveld opgehaald om via een dikke file (Tondo ligt achter het havengebied dus rijen vol truckers hebben dezelfde route nodig) nog een paar uurtjes langer moeten wachten tot het arriveren in Centro Salvador. Het wijkcentrum dat beheerd wordt door Luisa en Eunice, ligt middenin de sloppenwijken van Manilla.

Maar bij aankomst is iedereen zeer positief verrast. Het gebouw heeft in afgelopen jaar een flinke facelift gehad, de bedjes in de slaapzaal zijn gespreid, de muren opgeleukt met vrolijke kleurcombinaties en de sanitaire faciliteiten boven verwachting (met, na later zal blijken, continue stromende watervoorziening). Dakterras met sprookjesachtig stuning uitzicht over de slum, wat wensen we nog meer? Met oordoppen in, een pammetje voor de slaapvitaminen en ventilators op volle kracht vooruit hebben de meeste teamleden al een uitstekend eerste nachtje ondanks het tijdsverschil van 6 uur.

Vrijdag 24 oktober:

Net als de slaapvoorziening worden we verrast door het verzorgde ontbijt wat ons voorgeschoteld wordt, compleet met toast en scrambled egg. Na het ontbijt volgt het eerste rondje waarin iedereen aan het woord komt en zijn of haar verwachtingen ter sprake komen; mooie anekdotes van een jaar voorbereiding met altruïstische beweegredenen tot een splitsecond bedenktijd en een dag regelen, wisselen elkaar af. Meteen erna maken de teamleden kennis met de lokale vrijwilligers, die warm welkom geheten worden en de veteranen lopen onder luid gejuich regelrecht in wijd open gespreide armen. Er volgen praatjes van beide kanten vol complimenten, maar de kers op de taart is de presentatie met verhalen van de kinderen die sinds het vorig bezoek flinke lichamelijke vooruitgang hebben gekend door hulp

van MCC. En alsof dat niet genoeg is, komen ze aan het eind van het praatje in persoon als verrassing ons tegemoet; een traantje of wat worden hier en daar weggepinkt.

Na de lunch mogen de nieuwelingen onder leiding van Nympha en Remy zich onderdompelen in de slums, terwijl Ines, Yvonne en Roelof met de vrijwilligers workshops doen om de kennis bij te schaven, wat extra te onderrichten in ziektebeelden die, met een beetje fatsoenlijke voorlichting en als op tijd actie wordt ondernomen door de care-takers, niet dodelijk hoeven te zijn.

De slums zijn eigenlijk... Alles. Kleurrijk, levendig, geurend, overweldigend. Confronterend vooral, met hoofdletter. Een plaats waar het leven nog ruw in plaats van uitgekauwd en gepolijst is. Kinderen met slechte gebitten en stukken kale hoofdhuid die met de prachtigste glimlach spelen te midden van de modder en het afval, op hun blote voetjes huppelen door de 10cm dikke modderlaag waar, Joost mag het weten, allerlei kleine scherpe rommel in kan liggen. Daar waar spullen hun zoveelste leven doormaken, waar alles maar werkelijk alles, gerecycled wordt. Een brand die slechts 4 dagen tevoren 60 woningen heeft weggevaagd, waar men nu alweer bezig is met wederopbouw. De niet te bevatten grootsheid van de armoede geeft een machteloos en tegelijkertijd dubbel gevoel. Een armoede die eigenlijk niet te beschrijven is, maar een hele samenleving die daar in functioneert met nota bene kinderen die pret hebben, volwassenen die hun rangen en standen hebben gevormd met eigen rechtssysteem. En dat ze hier geboren, getogen worden, en nagenoeg nul kans hebben om hier uit te komen. Enkele tickets worden nog uitgedeeld voor de checks aan de moeder van kindjes die niet genegeerd kunnen worden.

Tot onze verrassing heeft chef-kok Ruell een heerlijke pasta met garnalen voor ons in elkaar gedraaid, dus we schuiven gretig aan en stellen ons uiteten in de stad nog even een dagje uit. Na de dagevaluatie worden nog de puntjes op de i gezet voor de bezigheden de volgende dag, zodat de apotheek er keurig gekapt bijligt.

Zaterdag 25 oktober, check-dag 1:

Zaterdag is de eerste check-dag, en er heerst onder de teamleden een gezonde spanning. Uiteindelijk passeren 169 kinderen de revue. Ze starten bij Mahsa die vindt dat ze een chille start heeft en alle kinderen mee naar huis wil nemen. Anita en Mahasti zijn helemaal in hun nopjes in het bloedprikhokje en zeker met vrijwilliger Bing, maar minder met de pater die de kindjes met zijn quasi-vrolijke geklingel alleen meer angst in boezemt in plaats van ze gerust te stellen.

Op het medische station vergaapt iedereen zich aan de enorme pathologie die voorbij komt en is het coderingssysteem in één klap een stuk minder belangrijk, ondanks de strakke leiding van Ines. Roelof en Arnoud hebben daarentegen de teugels van de apotheek strak in handen dus die strijken de ontstane plooiën meteen glad. Maar niet zonder het alziende oog van Yvonne die direct insprong waar het nodig was.

Het kindje van 3 weken met het waterhoofd zal menigeen bijblijven, die dankzij de sonde van Yvonne hopelijk kan overbruggen tot aan de afspraak bij de Hydrocephalus Foundation. Om bij te komen reizen we 's avonds af naar "de stad" per taxi naar de Robinson Mall, waar Banana Leaf een geliefde eet spot van de veteranen is. We laven ons aan allerlei lekkere curry-achtige gerechten en exotische salades. Daarna wordt er verbinding gezocht met de buitenwereld per wifi, zo goed en zo kwaad als het gaat (bij de een nog slechter dan bij de

ander) op het terras van Starbucks of met een Jamba juice in de hand. De mannen zijn een gewaarschuwd man maar krijgen toch lonkende blikken van kortgerokte Filipina's.

Zondag 26 oktober, check-dag 2:

Verbeterpunten zijn opgenomen en vol frisse moed begint iedereen aan de tweede dag. De dag dat Mahsa een nieuwe zeer efficiënte bloedprik methode ontwikkelde en Arnoud een eenmans watergevecht hield in zijn rubber handschoenen. Anita die in een oogopslag de lengte, gewichten en leeftijden van de kindjes taxeerde en strak noteerde. Dokters die driftig coderingen opschreven en iets meer ontspannen interactie met de kinderen konden hebben. Met de enorme overload aan Cleft Palates, syndromale afwijkingen, mogelijk chirurgische ingrepen, maar ook altijd de ernstig ondervoede en anaemische. Mahasti die geen enkel foutje maakte in de apotheek..., ook niet bij het baby'tje die ze ijzer mee gaf. Een jongen die komt voor revisit vanwege luchtweg infect blijkt 41gr koorts te hebben, waarop de Filipijnse dames druk actie ondernemen met koude lappen en verkoeling, terwijl geen enkel wit MCC polootje in de stress schiet.

De dag wordt afgesloten door het bezoek van De Familie Van Onder De Brug, oma die kostwinner is voor haar doofstomme dochter en 5 kleinkinderen, die warm onthaald wordt door Ines wat oma dan weer zeer ontroerd. Dankzij de slum tour weet iedereen hoe het wonen "onder de brug" moet zijn, dus ook de andere kinderen van het gezin moeten zeker de volgende dag komen voor algehele check door Ines en zullen dan ook met tasjes vol appels, snoepjes en crackers weglopen, die zij hoogstpersoonlijk buit voor hen maakte.

Roelof heeft mede dankzij een slopend rooster afgelopen weken een heus verkoudheidje te pakken, wat in Tondo beter bekend staat als "cough and cold for 2 days", maar hij komt niets te kort door zijn enorme fanclub onder de vrouwelijke vrijwilligers.

Maandag 27 oktober, check-dag 3:

Omdat Mahasti een zeer matineuze vrouw is heeft ze Ruell om 3 uur 's ochtends al zien kokkerellen in de keuken om zijn gasten op heuse Filipino specialiteiten te kunnen fêteren bij het ontbijt. Enigszins fronsend worden de deegballen en bruine gesuikerde rijstcake aanschouwd. Voor het eerst wordt de weeshuis voorraad ontbijtkoek van Arnoud aangebroken, maar niet door Mahasti die dapper ballen verorbert. De familie van onder de brug keert weder in grotere getalen en minder schichtig en maakt allemaal dat Anita een plan gaat beramen deze familie te "adopter".

De check-dag gaat weer geolied maar wordt ruw verstoord door het amper 2-jarige jongetje die een ernstige aangeboren hartafwijking heeft (tetralogie van Fallot) met, naar later blijkt, een pneumonie eroverheen, en bijna lijkt te bezwijken aan alles gecombineerd in de checkruimte. Door heldhaftig dokters van Ines maar vooral Roelof en nauwkeurig ondersteund door Luisa en Eunice, bereikt dit jongentje, na een hoop bureaucratische obstakels, een aantal uren later een ziekenhuis waar hij stabiel de nacht in kan gaan. De ervaringen in het government hospital, welke een tussenstop was tussen ambulances in, zijn ontluisterend en eigenlijk niet te aanschouwen voor dokters van het kaliber Ines en Roelof. Los van medisch technisch aspect schiet het met name op menselijk aspect ernstig tekort, als een vader wiens dochtertje plotseling overlijdt, minder prioriteit blijkt te hebben voor het verpleegkundig personeel van de SEH dan hun smartphones, en aldus reddeloos aan zijn lot overgelaten wordt. Ines regelt ter

plekke wat broodnodige nazorg en empathie voor hem.

Terwijl Ines en Roelof pas na 12 uur middernacht terugkeren, zitten de overige teamleden de rest van de avond met een kater van het gebeurde van de acuterie in de namiddag. De "wat-als"-scenario's spoken door de hoofden. Desondanks stort men zich vol overgave op het inkloppen van de lijsten van de checks voor de data verzameling. Ruell blijkt weer van de buitencategorie als hij borden vol clubsandwiches en mango smoothies op tafel tovert.

Dinsdag 28 oktober, check-dag 4:

Bij het ontbijt wordt iedereen bijgepraat over de belevenissen van Ines en Roelof in het ziekenhuis waarbij de mondjes wagenwijd openvallen. Ondertussen blijkt dat Eunice bij het krieken van de dag het patiëntje is gaan bezoeken en hij wonderwel en bijna roze van kleur ligt te slapen en bij te komen.

Het checken loopt voor de verandering iets minder wobbly met meer standaard check-ups, daar waar het dus voor bedoeld is en komt eigenlijk voor velen wel even als perfecte rustiger adempauze. Intussen kristalliseert zich uit welke vrijwilligers van grote waarde zijn, zoals Remy die de apotheek makkelijk alleen zou kunnen bestieren, of Annabel die "Doctor-online" gedoopt wordt doordat ze altijd connected is met, ja met wie of wat eigenlijk? In ieder geval loopt ze voortdurend rond met oortelefoontjes in.

Vanavond staat het etentje met "De Masons" op de planning, dat wil zeggen, acte de préséance geven bij een grote geldschieter van San Martin de Porres Foundation en dus dineren op stand bij de Chinees. Het schijnt een stijve bedoening te worden met formele speeches, maar de lokale vrijwilligers mogen ook mee als dank voor hun inzet. Het team steekt zich in hun paasbeste outfit omdat het team van vorig jaar zich underdressed had gevoeld naast de ernstig opgedofte Filipijnse vrijwilligers. Dit jaar zijn de rollen omgedraaid tot grote consternatie van de Filipijnen maar dat mag toch de pret niet drukken. Een juichkreet gaat op wanneer blijkt dat we in een glimmende jeepney naar het restaurant vervoerd gaan worden. De uitgebreide fotoshoot gaat al in de jeepney van start dus iedereen haalt zijn beste Prodent-smile van stal. De sfeer is meteen niet te stuiten. Door onbegrijpelijke reden denkt de chauffeur een shortcut route te moeten nemen door een louche straat waarbij één van de vrijwilligers bijna beroofd werd van haar oorbel door de open ramen. Op commando past de chauffeur de route aan alhoewel hij de enige is die de draaicirkel van zijn voertuig kent, maar niet goed de lengte van de kont want bij het steken toucheert hij met een knal de muur, tot grote hilariteit.

We dineren in een zaal met 4 grote tafels. De Filipino's verdelen zichzelf snel in een "serious table", "party table", "shy table" (met voornamelijk niet Engels sprekend keukenpersoneel) en een ja... "Little table four". Needless to say dat Roelof, Ines en Yvonne de hoge kwaliteit conversaties mogen gaan voeren aan de serious table, dat Nalini en Mahsa aan het hoofd staan van de party table met hysterische continu selfie-schietende vrijwilligsters, dat Mahasti, Reina maar vooral Arnoud de pogingen ondernemen om wat leven in de brouwerij te krijgen van de shy table, en Ewout ervoor zorgt dat aan Little table four een continue bieraanvoer voor hem en Anita bestaat.

Stijf dinertje? Niets van dat alles. Net als we dachten dat we alles gehad hadden, middenin de hoofdgerechten, springt de flat screen aan, worden de microfoons uitgedeeld en gaat een heuse karaoke van start. Met name de party-table kraait van plezier en vergeet dat je in een microfoon niet hoeft te schreeuwen. En dan plotseling, best bewaard voor het laatst, dondert

Arnouds bariton dwars door het gekrakeel heen en haast iedereen zich hem de mic onder de mond te duwen voor zijn uitvoering van Bridge Over Troubled Water. De meer uptempo nummers krijgen hierna iedereen van de stoel, zelfs de ietwat seniel imponerende 85-jarige opper-Mason telg. Na al dit vertier tijd voor geëmotioneerde speeches welke de immer groeiende band tussen MCC en het team van Saint Martin de Porres onderstreept. Eunice spreekt ijzersterk over haar droom en illustreert deze nadien met de karaoke-versie van Diana Ross' "If We Hold On Together". De feel-good mood is bijna overweldigend. Daarna worden we met Eunice haar man zijn mini-van weer afgezet terwijl we nazinderen van de avond.

Woensdag 29 oktober, check-dag 5:

In alle vroegte worden de inwoners van Tondo per speaker op de hoogte gesteld van de verwachte storm van vandaag, een boodschap die ook door de oordoppen heen gaat. Dit betekent nog geen volle wachtkamer om 8:30, dat is geen punt want iedereen verkeert nog in extase van de avond tevoren, welke het gesprek van de dag is.

Uiteindelijk blijft het de hele dag sijpelen maar druppelen de patiëntjes evengoed binnen. Pater Angelito pakt zijn moves with the ladies steeds serieuzer aan en heeft als nieuwe hobby tijdens de pauze op zich genomen om de volgelopen enkeltjes van o.a. Anita en Yvonne slank te masseren en verdraaid; ze kunnen het nog waarderen ook. Good news travels fast en zodoende stelt ook Mahasti haar al jaren geblesseerde pols ter beschikking en warempel, ook deze komt ineens vrijwel pijnloos uit de strijd. Arnoud brengt de middag door in de vernevelhoek waar hij met zeer veel enthousiasme en aandacht de kinderen begeleid alsof hij nooit anders gedaan heeft, en dat met een echtgenote die kinderlongarts is.

Het is de laatste check-dag van Ines en het lokale team is duidelijk van mening dat hun waardering voor haar en de samenwerking nog onvoldoende onderstreept is. Een voor een stappen ze naar voren met allen warme, bewonderende woorden. Het lied van de avond tevoren dat Eunice had uitgekozen tot verwoording van haar droom wordt a capella, en zonder vals zingen, nogmaals vertolkt waarbij beide teams elkaar letterlijk en figuurlijk omarmen, rondom een kaarslicht en gesymboliseerd door de kinderen van papier gevouwen vlinders, die onder de vleugels van Saint Martin de Porres leven. Alhoewel het op deze manier cheesy klinkt is de entourage buitengewoon smaakvol en raakt het allen.

Dan volgt nog de eindevaluatie van het MCC-team. Voor allen zijn er veel persoonlijke lessen geleerd, voor de medici ook erg veel waardevolle klinische ervaring opgedaan. Anita komt via lachwekkend verhaal ("Smithje komt koken") op lachwekkend verhaal (verkooptrucs op de rommelmarkt) tot de conclusie dat haar levensgezel die liefkozend "het Boeddhaatje" heet, niet bestand zou zijn tegen de ervaringen die hij hier zou opdoen, omdat hij thuis op de bank al snottert bij "Little House op de Prairie".

Door dit soort sterke verhalen en de borrel van Ewout zijn we wat aan de late kant bij de mall en kunnen we niet meer terecht bij Banana Leaf. Mahasti had al eerder een Perzisch restaurant gespot maar gaat wel eerst gedegen vooronderzoek doen voor ze haar mede-MCCers eventueel ondermaats Perzisch eten laat voorschotelen. Een kritische blik door de ruimte, het aantal gasten taxerend en een telefoontje met de baas in het Farsi verder, blijkt de entourage niet overtuigend genoeg en strijken we, better be safe than sorry, weer neer bij de Italiaan.

Dan volgt daarna het afscheid van Ines (die je goedbeschouwd beter de amputatie zou kunnen noemen) die nog even gaat uitpuffen en bijkomen met de wederhelft in Hong Kong. Dit is ook de avond dat een taxichauffeur het vertikt om ons terug te brengen naar Tondo, want welke normaal fatsoenlijke chauffeur rijdt er nog op dit onganse uur naar Tondo?

Donderdag oktober 30, check-dag 6:

De laatste dag alweer, het lijkt zo onwerkelijk, zo veel gebeurd in zo'n korte tijd, zo veel indrukken. Vermoeidheid vermengt zich met tevreden en voldane gevoelens waardoor we functioneren op adrenaline en andere gelukkige stoffes. Of misschien is de nooit aflatende goeie stemming en enthousiasme van onze Filipino-collegae wel besmettelijk. Wie zal het zeggen. Ines is de grote afwezige maar in praktijk vult Roelof zonder blikken of blozen moeiteloos de leemte en de expertise. En dealt eventjes alsof het niks is en passant met twee behoorlijke medische problemen (voor de boeken; de overdracht voor fatsoenlijke follow-up van de baby met hydrocephalus, en het meisje met slappe beentjes en een Kalium van 1.3). De eerste stations kunnen nu gedroomd worden door de lokale vrijwilligers dus iedereen kan een beetje vliegende keep spelen. Door de goede zorgen van Ruell is er nog veel ontbijtkoek over dus die wordt ook gewoon uitgedeeld. What you call this? Anbaikoe? Ze kunnen het nog waarderen ook (of laten ons succesvol in die waan).

Het is een korte check-dag omdat er ook tijd is ingeroosterd voor de diploma-uitreiking waar iedereen een certificaat van deelname krijgt zowel van MCC en dus baas Yvonne en haar liefvallige assistente Nalini, als van Luisa. Het gerucht gaat dat een van de vrijwilligers van vorig jaar met deze papieren een baan in Dubai heeft geregeld. Voor het natje en het droogje is ook gezorgd door niemand minder dan Ruell natuurlijk, dus ter afsluiting nog een borrel op het dakterras. Leuke kleine aandenkentjes worden overhandigd die iedereen koestert. Special guest is het jongetje met Fallot met wie Roelof enkele dagen tevoren met toeters en bellen naar het ziekenhuis was afgereisd, en die inmiddels voldoende hersteld is om thuis aan te sterken. De spulletjes worden opgeruimd en ingepakt, de laatste check-formulieren ingeklopt, wat pesos gespend in de souvenir-hoek van Smokey Tours bij Remy (die we verdenken van een dubbelleven als apotheker gezien haar inzicht en geheugen).

Dan is het toch echt tijd om afscheid te nemen. Iedereen krijgt nog een stevige hug en wordt verleid tot het beloven om volgend jaar weer terug te komen ("promise us you come back next year!"). De kindjes die wonen bij Saint Martin de Porres, bijvoorbeeld Bernadette of het jongetje van 12 die een oogje heeft op Mahsa van wie de naam me even is ontschoten, zwaaien met de handjes door de tralies van het hek. We worden door het drukke Manilla verkeer gelaveerd naar onze hotels met airco en kraak witte lakens. We kijken stiekem ook wel uit naar even samen nog eten, tot het besef te komen wat er nu precies allemaal gebeurd is, en nog even de verzamelde "running gags" uit te melken. De host van het hotel waar Arnoud gaat slapen krijgt bijna een rolberoerte wanneer Arnoud trots vertelt dat hij hiervoor een weekje heeft getukt in Tondo. Tondo Sir? Yes Tondo! Tondo... Manilla Sir? Yes!

Anita en Yvonne hebben de hele week iets minder goed geanticipeerd op het "pinnen" dan Ewout, of wel geprobeerd maar minder werkende pinautomaten tegengekomen. Het begint inmiddels kritiek te worden en Yvonne krijgt direct een opvlieger bij het woord "pinnen". Hun paradijselijke eiland waar ze nog een weekje gaan bivakkeren is namelijk van alle gemakken voorzien behalve van pinautomaten. Anita heeft bij het hotel ineens een pincode bij haar

creditcard nodig en het schiet Het Boeddhaatje dan ook even in het verkeerde keelgat dat ze haar eerste telefooncontact van de week begint met "Schat wat is de pincode?". Maar gelukkig zijn er rondom het hotel werkende pinautomaten zodat de dames de volgende dag "loaded" naar El Nuno kunnen aftaaien.

Door een mysterie zijn Arnoud, Ewout en inmiddels aangesloten Vanessa overal snel zonder problemen en de rest van het clubje doen uuuuuuren over het bereiken van het hotel, het binnenkomen van de kamer en het verplaatsen met de taxi. Aan het aantal taxi's lag het overigens niet want met wat vouwen blijkt dat er zeven volwassenen in een taxi "passen". Het laatste avondmaal geschiedt bij Little Tokyo met sushi en rijstwijn, die Arnoud flamboyant bestelt maar waarbij de serveerster niet echt meespeelt.

Na het eten stellen een aantal het afscheid nog uit met een cocktailtje vlakbij het hotel. De man met de hamer tikt hier een enkeling even hard op het hoofdje. We zijn inmiddels zo gewend aan elkaar dat het bijna een beetje eenzaam is die nacht op de hotelkamer... In ieder geval heel stil. Gelukkig kunnen we elkaar blijven volgen dankzij de app-groep "Peppi&Kokkie: MCC 2.0". Dit is inderdaad een insiders-joke.

Hoe te concluderen? Een week die eigenlijk niet goed te bevatten, laat staan de beschrijven is. Grenzeloze dankbaarheid, eindeloze stroom smartphone foto's, heel blik nieuwe facebook vrienden. De twinkeling in de oogjes van de kinderen na het krijgen van een armbandje, het niet goed durven aankijken tijdens onderzoeken ("they have never seen somebody that looks like you, doc"). Het uitvinden van het opwindbare autootje en hier hard achteraan rennen in de kamer. High zijn op de vrolijke fijne samenwerking en kindjes die met een pruillip binnenkomen, en anderhalf uurtje later uitgelaten kris kras de straat op rennen met hun gekregen armbandje en stickervelletje; moeders in het kielzog volgend met het idee dat hun kind is "goedgekeurd". Beteuterde gezichtjes van geprikte kindjes. Het leren kennen van Filipijnen, die rijkelijk hun warmte geven en merken dat Hollanders zich hier maar al te graag en dankbaar in wentelen. Vreugde en verdriet. Armoede en rijkdom... Of rijk voelen. It's a thin line.

Reina van Geel